

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Rady (UE) 2017/952 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2016/1164 w zakresie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych dotyczących państw trzecich** 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/953 z dnia 6 czerwca 2017 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i terminu składania sprawozdań dotyczących pozycji przez firmy inwestycyjne i operatorów rynku prowadzących system obrotu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych⁽¹⁾** 12
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/954 z dnia 6 czerwca 2017 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾** 14

DECYZJE

- ★ **Decyzja Rady (UE) 2017/955 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniająca decyzję 2008/376/WE w sprawie przyjęcia Programu badawczego Funduszu Badawczego Węgla i Stali i wieloletnich wytycznych technicznych dotyczących tego programu** 17
- ★ **Decyzja Rady (Euratom) 2017/956 z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie przyjęcia dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego reaktora wysokostrumieniowego, realizowanego przez Wspólne Centrum Badawcze na rzecz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej** 23

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/957 z dnia 6 czerwca 2017 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Republiki Korei 27
 - ★ Decyzja nr 2/2015 Komitetu Stowarzyszenia UE-Chile z dnia 30 listopada 2015 r. zastępująca art. 12 tytułu III załącznika III do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony, dotyczący transportu bezpośredniego [2017/958] 35
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004) (Polskie wydanie specjalne 2004, rozdział 3, tom 45) 37
- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1088 z dnia 3 lipca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1321/2014 w odniesieniu do złagodzenia wymagań dotyczących procedur obsługi technicznej statków powietrznych lotnictwa ogólnego (Dz.U. L 176 z 7.7.2015) 37

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2017/952

z dnia 29 maja 2017 r.

zmieniająca dyrektywę (UE) 2016/1164 w zakresie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych dotyczących państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konieczne jest przywrócenie zaufania do sprawiedliwości systemów podatkowych i umożliwienie rządów faktycznego korzystania z suwerenności podatkowej. Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) wydała w tym celu zalecenia dotyczące konkretnych działań w ramach inicjatywy dotyczącej przeciwdziałania erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków (BEPS).
- (2) Sprawozdania końcowe dotyczące 15 działań OECD służących zwalczaniu erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków zostały podane do wiadomości publicznej w dniu 5 października 2015 r. W konkluzjach z dnia 8 grudnia 2015 r. Rada z zadowoleniem przyjęła wyniki przedstawione w tych sprawozdaniach. W konkluzjach Rady zaakcentowano konieczność znalezienia na szczeblu Unii wspólnych, lecz elastycznych rozwiązań, które byłyby spójne z wnioskami OECD dotyczącymi erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków.
- (3) Wychodząc naprzeciw potrzebie zapewnienia sprawiedliwszego opodatkowania, w szczególności celem podjęcia działań następczych względem wniosków OECD dotyczących erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, Komisja przedstawiła w dniu 28 stycznia 2016 r. swój pakiet środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. W ramach tego pakietu przyjęto dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 ⁽³⁾ w sprawie przepisów mających na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania.
- (4) Dyrektywa (UE) 2016/1164 tworzy ramy mające na celu rozwiązanie problemu rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.
- (5) Konieczne jest ustanowienie przepisów neutralizujących w sposób jak najbardziej kompleksowy rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Z uwagi na fakt, że dyrektywa (UE) 2016/1164 obejmuje tylko te rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, które powstają w relacjach pomiędzy systemami

⁽¹⁾ Opinia z dnia 27 kwietnia 2017 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 14 grudnia 2016 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1).

opodatkowania osób prawnych w państwach członkowskich, Rada Ecofin wydała w dniu 12 lipca 2016 r. oświadczenie, w którym zwróciła się do Komisji o przedstawienie do końca października 2016 r. wniosku w sprawie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych z udziałem krajów trzecich w celu zapewnienia zasad spójnych z zasadami zalecanymi w sprawozdaniu OECD na temat neutralizacji skutków rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, działanie 2 – sprawozdanie końcowe 2015 („sprawozdanie OECD w ramach BEPS poświęconym działaniu 2”), z myślą o wypracowaniu porozumienia przed końcem 2016 r.

- (6) W dyrektywie (UE) 2016/1164 stwierdza się między innymi, że zasadnicze znaczenie ma dalsze prowadzenie prac nad innymi rozbieżnościami w kwalifikacji struktur hybrydowych, takimi jak te dotyczące stałych zakładów. Biorąc powyższe pod uwagę, ważne jest, by w niniejszej dyrektywie uwzględniono również rozbieżności w kwalifikacji hybrydowych stałych zakładów.
- (7) W celu zapewnienia ram, które są zgodne ze sprawozdaniem OECD w ramach BEPS poświęconym działaniu 2 i nie mniej skuteczne od niego, podstawowe znaczenie ma również to, by dyrektywa (UE) 2016/1164 obejmowała przepisy dotyczące przeniesień hybrydowych i importowanych rozbieżności oraz by uwzględniała pełny zakres sytuacji podwójnego odliczenia, aby uniemożliwić podatnikom wykorzystywanie pozostałych luk prawnych.
- (8) Dyrektywa (UE) 2016/1164 zawiera przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych występujących pomiędzy państwami członkowskimi, i powinno się do niej również włączyć przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych występujących w relacjach z państwami trzecimi, w przypadku których przynajmniej jedna ze stron jest podatnikiem będącym osobą prawną lub – w przypadku odwróconych podmiotów hybrydowych – podmiotem w państwie członkowskim, jak również przepisy dotyczące importowanych rozbieżności. Przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych i rozbieżności w zakresie rezydencji podatkowej powinny mieć zatem zastosowanie do wszystkich podatników podlegających podatkowi od osób prawnych w państwie członkowskim, w tym do stałych zakładów, lub do uzgodnień traktowanych jak stałe zakłady, podmiotów będących rezydentami w państwach trzecich. Przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji odwróconych struktur hybrydowych powinny mieć zastosowanie do wszystkich podmiotów, które są traktowane przez państwa członkowskie jako przejrzyste do celów podatkowych.
- (9) Przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych powinny dotyczyć przypadków, gdy rozbieżności są wynikiem podwójnych odliczeń, różnic w charakterystyce instrumentów finansowych, płatności i podmiotów lub różnic w przydziale płatności. Z uwagi na fakt, że rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych mogłyby prowadzić do podwójnego odliczenia lub do odliczenia bez ujęcia w dochodzie, konieczne jest ustanowienie przepisów stanowiących, że dane państwo członkowskie albo odmawia odliczenia płatności, kosztów lub strat, albo nakazuje podatnikowi ujęcie płatności w jego dochodzie podlegającym opodatkowaniu, stosownie do przypadku. Przepisy te mają jednak zastosowanie wyłącznie do płatności podlegających odliczeniu i nie powinny wpływać na ogólne cechy danego systemu podatkowego, niezależnie od tego, czy jest to system klasyczny czy system przypisania.
- (10) Rozbieżności w kwalifikacji hybrydowych stałych zakładów występują wtedy, gdy różnice między przepisami obowiązującymi w jurysdykcji stałego zakładu i jurysdykcji rezydencji podatkowej dotyczącymi przydziału dochodów i wydatków między różnymi częściami tego samego podmiotu powodują powstanie rozbieżności w wynikach podatkowych oraz obejmują te przypadki, w których rozbieżność wynika z pominięcia stałego zakładu na mocy przepisów jurysdykcji oddziału. Takie sytuacje rozbieżności mogą prowadzić do podwójnego odliczenia lub odliczenia bez ujęcia w dochodzie i należy je w związku z tym wyeliminować. W przypadku pominiętych stałych zakładów państwo członkowskie, w którym podatnik jest rezydentem, powinno ująć dochód, który w innym przypadku byłby przypisany do stałego zakładu.
- (11) Wszelkie dostosowania wymagane na mocy niniejszej dyrektywy co do zasady nie powinny mieć wpływu na przydział praw do opodatkowania pomiędzy jurysdykcjami określony na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.
- (12) Aby zapewnić proporcjonalność, należy uwzględnić wyłącznie te przypadki, w których zachodzi poważne ryzyko unikania opodatkowania przez wykorzystanie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Właściwe jest zatem objęcie zakresem dyrektywy rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, które powstają między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami tego samego podmiotu, rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych istniejących między podatnikiem a jego przedsiębiorstwami powiązаныmi lub pomiędzy przedsiębiorstwami powiązаныmi oraz tymi wynikającymi z uzgodnienia strukturalnego z udziałem podatnika.
- (13) Rozbieżnościami, które szczególnie wynikają z hybrydowego charakteru podmiotów, należy się zająć tylko wówczas, gdy jedno z przedsiębiorstw powiązanych posiada – co najmniej – skuteczną kontrolę nad pozostałymi przedsiębiorstwami powiązаныmi. W takich przypadkach powinien zatem istnieć wymóg, aby przedsiębiorstwo powiązane posiadało, lub było posiadane przez, podatnika lub inne przedsiębiorstwo powiązane poprzez wynoszący co najmniej 50 % udział w prawach głosu, własności kapitału lub uprawnieniu do otrzymania zysków. Prawa własności lub prawa osób działających wspólnie powinny być ujmowane zbiorczo do celów stosowania tego kryterium.

- (14) Aby definicja terminu „przedsiębiorstwo powiązane” była wystarczająco szeroka na potrzeby przepisów dotyczących rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, powinna ona również obejmować podmiot, który do celów rachunkowości wchodzi w skład tej samej skonsolidowanej grupy, przedsiębiorstwo, na którego zarządzanie podatnik ma znaczny wpływ, oraz – odwrotnie – przedsiębiorstwo mające znaczny wpływ na zarządzanie podatnikiem.
- (15) Należy uwzględnić cztery kategorie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych: po pierwsze – rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych wynikające z płatności dokonanych z tytułu instrumentu finansowego; po drugie – rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych będące konsekwencją różnic w przydziale płatności dokonanych na rzecz podmiotu hybrydowego lub stałego zakładu, w tym w wyniku płatności na rzecz pominiętego stałego zakładu; po trzecie – rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych wynikające z płatności dokonanych przez podmiot hybrydowy na rzecz jego właściciela lub hipotetycznych płatności między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami; oraz wreszcie – sytuacje podwójnego odliczenia wynikające z płatności dokonanych przez podmiot hybrydowy lub stały zakład.
- (16) W odniesieniu do płatności z tytułu instrumentu finansowego rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych może powstawać wtedy, gdy sytuację odliczenia bez ujęcia w dochodzie można przypisać różnicom w charakterystyce danego instrumentu lub płatności dokonanych z jego tytułu. Jeżeli charakter płatności kwalifikuje ją do ulgi z tytułu podwójnego opodatkowania na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności, takiej jak zwolnienie z podatku, obniżona stawka podatkowa, kredyt podatkowy lub zwrot podatku, należy ją traktować jako płatność powodującą rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych w zakresie odpowiadającym nieopodatkowanej kwocie będącej wynikiem tej płatności. Płatności z tytułu instrumentu finansowego nie należy jednak traktować jako powodującej rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych, jeżeli ulga podatkowa przyznana w jurysdykcji odbiorcy płatności wynika wyłącznie ze statusu podatkowego odbiorcy płatności lub z faktu, że posiadany instrument podlega zasadom szczególnego systemu podatkowego.
- (17) Aby uniknąć niezamierzonych rezultatów w interakcji między przepisem dotyczącym hybrydowych instrumentów finansowych a wymogami dotyczącymi zdolności do pokrycia strat nakładanymi na banki, a także bez uszczerbku dla zasad pomocy państwa, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyłączenia z zakresu niniejszej dyrektywy instrumentów wewnątrzgrupowych, które wyemitowano wyłącznie w celu spełnienia przez emitenta wymogów dotyczących zdolności do pokrycia strat, a nie do celów unikania opodatkowania.
- (18) W odniesieniu do płatności dokonanych na rzecz podmiotu hybrydowego lub stałego zakładu rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych może powstawać wtedy, gdy sytuacja odliczenia bez ujęcia w dochodzie wynika z różnic w przepisach regulujących przydział tej płatności między podmiotem hybrydowym a jego właścicielem (w przypadku płatności dokonanej na rzecz podmiotu hybrydowego) lub między siedzibą główną a stałym zakładem, lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami (w przypadku hipotetycznej płatności na rzecz stałego zakładu). Definicja rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych powinna mieć zastosowanie jedynie wówczas, gdy rozbieżność wynika z różnic w przepisach regulujących przydział płatności na mocy przepisów obu jurysdykcji, a płatność nie powinna powodować powstania rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, która powstałaby tak czy inaczej w wyniku zwolnienia odbiorcy płatności z podatku na mocy jego statusu podatkowego zgodnie z przepisami jurysdykcji dowolnego odbiorcy płatności.
- (19) Definicja rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych powinna również obejmować sytuacje odliczenia bez ujęcia w dochodzie, które są konsekwencją płatności dokonanych na rzecz pominiętego stałego zakładu. Pominięty stały zakład oznacza uzgodnienie traktowane jako powodujące powstanie stałego zakładu na mocy przepisów jurysdykcji siedziby głównej, które jednak nie jest traktowane jako stały zakład na mocy przepisów drugiej jurysdykcji. Przepis dotyczący rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych nie powinien mieć jednak zastosowania wtedy, gdy rozbieżność powstałaby tak czy inaczej w wyniku zwolnienia odbiorcy płatności z podatku na mocy jego statusu podatkowego zgodnie z przepisami jurysdykcji dowolnego odbiorcy płatności.
- (20) W odniesieniu do płatności dokonanych przez podmiot hybrydowy na rzecz jego właściciela lub hipotetycznych płatności dokonanych między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych może powstawać, jeżeli sytuacja odliczenia bez ujęcia w dochodzie wynika z faktu nieuznania płatności lub hipotetycznej płatności w jurysdykcji jej odbiorcy. W takim przypadku, jeżeli rozbieżność jest konsekwencją nieprzydzielenia płatności lub hipotetycznej płatności, jurysdykcją odbiorcy płatności jest jurysdykcja, w której płatność lub hipotetyczna płatność jest traktowana jako otrzymana na mocy przepisów jurysdykcji płatnika. Podobnie jak w przypadku innych rozbieżności dotyczących podmiotów hybrydowych i oddziałów, które powodują sytuacje odliczenia bez ujęcia w dochodzie, rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych nie powinna powstawać w przypadku, gdy odbiorca płatności jest zwolniony z podatku na mocy przepisów jego jurysdykcji. Jednak w odniesieniu do tej kategorii rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, rozbieżność powstałaby jedynie w takim zakresie, w jakim jurysdykcja

płatnika pozwala, by odliczenie w odniesieniu do płatności lub hipotetycznej płatności było potrącane z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego dochodu. Jeżeli jurysdykcja płatnika zezwala na przeniesienie odliczenia na kolejny okres rozliczeniowy, można wówczas odroczyć wymóg dotyczący dokonania dostosowań zgodnie z niniejszą dyrektywą do czasu, gdy odliczenie zostanie faktycznie potrącone z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego dochodu w jurysdykcji płatnika.

- (21) Definicja rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych powinna także obejmować sytuacje podwójnego odliczenia, niezależnie od tego, czy powstały w wyniku płatności, czy kosztów, które nie są traktowane jako płatności na mocy przepisów krajowych, czy też w wyniku strat z tytułu amortyzacji lub deprecjacji. Podobnie jak w przypadku hipotetycznych płatności oraz płatności dokonanych przez podmiot hybrydowy, które są pominięte przez odbiorcę płatności, rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych powinna jednak powstać tylko w takim zakresie, w jakim jurysdykcja płatnika pozwala, by odliczenie było potrącane z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego dochodu. Oznacza to, że jeżeli jurysdykcja płatnika zezwala na przeniesienie odliczenia na kolejny okres rozliczeniowy, można wówczas odroczyć wymóg dotyczący dokonania dostosowań zgodnie z niniejszą dyrektywą do czasu, gdy odliczenie zostanie faktycznie potrącone z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego w jurysdykcji płatnika.
- (22) Różnice w wynikach podatkowych, które można przypisać wyłącznie różnicom w wartości przyporządkowanej danej płatności, w tym poprzez zastosowanie cen transferowych, nie powinny wchodzić w zakres rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Ponadto z uwagi na to, że jurysdykcje podatkowe stosują różne okresy rozliczeniowe i przepisy dotyczące uznawania momentu uzyskania dochodu lub poniesienia wydatku, takie różnice czasowe nie powinny być zasadniczo traktowane jako powodujące rozbieżności w wynikach podatkowych. Jednak w przypadku podlegającej odliczeniu płatności z tytułu instrumentu finansowego, w odniesieniu do której nie można w sposób uzasadniony oczekiwać, że zostanie w rozsądnym terminie ujęta w dochodzie, płatność taką należy traktować jako powodującą powstanie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, jeżeli ta sytuacja odliczenia bez ujęcia w dochodzie może zostać przypisana różnicom w charakterystyce danego instrumentu finansowego lub płatności dokonywanych z jego tytułu. Należy zakładać, że rozbieżność może powstawać, jeżeli płatność dokonana z tytułu instrumentu finansowego nie zostanie ujęta w dochodzie w rozsądnym terminie. Płatność taka powinna być traktowana jako ujęta w dochodzie w rozsądnym terminie, jeżeli odbiorca płatności ujął ją w ciągu 12 miesięcy od końca okresu rozliczeniowego danego płatnika, lub zgodnie z ustaleniami na podstawie zasady ceny rynkowej. Państwa członkowskie mogą zażądać, by dana płatność została ujęta w dochodzie w ustalonym okresie, by nie dopuścić do powstania rozbieżności i by zapewnić kontrolę podatkową.
- (23) Przeniesienia hybrydowe mogą prowadzić do odmiennego traktowania pod względem podatkowym, jeśli w wyniku uzgodnienia w sprawie przeniesienia instrumentu finansowego dochód bazowy z tytułu tego instrumentu jest traktowany jako dochód uzyskany przez więcej niż jedną stronę tego uzgodnienia. W tych przypadkach płatność dokonana w ramach przeniesienia hybrydowego może spowodować powstanie odliczenia po stronie płatnika, podczas gdy po stronie odbiorcy jest ona traktowana jako dochód z tytułu instrumentu bazowego. Ta różnica w traktowaniu pod względem podatkowym może prowadzić do odliczenia bez ujęcia w dochodzie lub do uzyskania w dwóch różnych jurysdykcjach nadwyżki kredytu podatkowego z tytułu podatku u źródła od instrumentu bazowego. Należy zatem wyeliminować tego typu rozbieżności. W przypadku odliczenia bez ujęcia w dochodzie powinny mieć zastosowanie te same przepisy co do neutralizacji rozbieżności wynikających z płatności z tytułu hybrydowego instrumentu finansowego. W przypadku przeniesień hybrydowych, których struktura zakłada generowanie nadwyżki kredytów podatkowych, dane państwo członkowskie nie powinno dopuszczać do tego, by płatnik wykorzystywał tę nadwyżkę kredytu do uzyskania przewagi podatkowej, także poprzez stosowanie przepisów ogólnych przeciw unikaniu opodatkowania zgodnych z art. 6 dyrektywy (UE) 2016/1164.
- (24) Należy przewidzieć przepis, który umożliwiłby państwom członkowskim wyeliminowanie różnic w zakresie transpozycji i wdrożenia niniejszej dyrektywy powodujących powstanie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych pomimo działania przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jeżeli taki problem się pojawi, a podstawowe przepisy przewidziane w niniejszej dyrektywie nie będą miały zastosowania, należy stosować przepisy dodatkowe. Niemniej jednak stosowanie zarówno podstawowych, jak i dodatkowych przepisów dotyczy jedynie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych zdefiniowanych w niniejszej dyrektywie i nie powinno mieć wpływu na ogólne cechy systemu podatkowego danego państwa członkowskiego.
- (25) Importowane rozbieżności powodują przeniesienie skutków rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych od stron znajdujących się w państwach trzecich do jurysdykcji państwa członkowskiego za pomocą instrumentu niehybrydowego, osłabiając w ten sposób skuteczność przepisów, które mają neutralizować rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Płatność podlegająca odliczeniu w jednym państwie członkowskim może zostać wykorzystana do sfinansowania wydatków z zastosowaniem rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Aby przeciwdziałać takim importowanym rozbieżnościom, konieczne jest włączenie przepisów, które nie pozwalają na odliczenie płatności, jeżeli odpowiedni dochód z tytułu tej płatności jest potrącany, bezpośrednio lub pośrednio, od odliczenia, którego źródłem są rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych prowadzące do podwójnego odliczenia lub odliczenia bez ujęcia w dochodzie pomiędzy państwami trzecimi.

- (26) Rozbieżności związane z podwójną rezydencją podatkową mogą prowadzić do podwójnego odliczenia, gdy płatność dokonana przez podatnika mającego podwójną rezydencją podatkową jest odliczana na mocy przepisów obu jurysdykcji, w których podatnik jest rezydentem. Ponieważ rozbieżności związane z podwójną rezydencją podatkową mogą prowadzić do sytuacji podwójnego odliczenia, powinny zostać objęte zakresem niniejszej dyrektywy. Państwo członkowskie powinno odmówić takiego odliczenia w odniesieniu do spółki mającej podwójną rezydencją podatkową w zakresie, w jakim płatność ta jest potrącana od kwoty, której przepisy drugiej jurysdykcji nie traktują jako dochodu.
- (27) Celem niniejszej dyrektywy jest zwiększenie odporności całego rynku wewnętrznego na rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Cel ten nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające samodzielnie, z uwagi na fakt, że krajowe systemy opodatkowania osób prawnych nie są jednolite, a działania podejmowane niezależnie przez państwa członkowskie doprowadziłyby tylko do powielenia obecnej fragmentacji rynku wewnętrznego w zakresie podatków bezpośrednich. Sprzyjałoby to zatem utrwaleniu obecnych niewydolności i zakłóceń w przypadku interakcji pomiędzy różnymi środkami krajowymi. Sytuacja taka doprowadziłaby do braku koordynacji. Ze względu na transgraniczny charakter rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych i konieczność przyjęcia rozwiązań, które funkcjonują w odniesieniu do całego rynku wewnętrznego, cel ten można skuteczniej osiągnąć na szczeblu Unii. Unia może zatem przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Ustanawiając wymagany poziom ochrony rynku wewnętrznego, niniejsza dyrektywa ma na celu jedynie zapewnienie – w niezbędnym zakresie – koordynacji działań wewnątrz Unii, która jest konieczna do osiągnięcia jej celu.
- (28) Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny korzystać ze stosownych wyjaśnień i przykładów podanych w sprawozdaniu OECD w ramach BEPS poświęconym działaniu 2 jako źródła ilustracji lub interpretacji w zakresie, w jakim są one spójne z przepisami niniejszej dyrektywy i prawa unijnego.
- (29) Przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych przewidziane w art. 9 ust. 1 i 2 mają zastosowanie jedynie w takim zakresie, w jakim sytuacja z udziałem podatnika prowadzi do powstania rozbieżności. Rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych nie powinna powstawać w przypadku, gdy dane uzgodnienie jest poddane dostosowaniu na mocy art. 9 ust. 5 lub art. 9a, i, odpowiednio, uzgodnienia, które są poddane dostosowaniu na mocy tych części niniejszej dyrektywy, nie powinny być przedmiotem żadnych dalszych dostosowań na mocy przepisów dotyczących rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.
- (30) W przypadku gdy przepisy innej dyrektywy, np. przepisy dyrektywy Rady 2011/96/UE⁽¹⁾, powodują neutralizację rozbieżności w wynikach podatkowych, nie ma powodów, by stosować przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (31) Komisja powinna ocenić wdrożenie niniejszej dyrektywy pięć lat po jej wejściu w życie i przedstawić Radzie stosowne sprawozdanie. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji wszelkie informacje, które są niezbędne do tej oceny.
- (32) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2016/1164,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie (UE) 2016/1164 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich podatników, którzy podlegają opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w co najmniej jednym państwie członkowskim, w tym do znajdujących się w co najmniej jednym państwie członkowskim stałych zakładów podmiotów będących rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim.
2. Przepisy art. 9a mają też zastosowanie do wszystkich podmiotów, które są traktowane przez państwa członkowskie jako przejrzyste do celów podatkowych.”;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 8).

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 4 ostatni akapit otrzymuje brzmienie:

„Do celów art. 9 i 9a:

- a) w przypadku gdy powstaje rozbieżność na mocy pkt 9 lit. b), c), d), e) lub g) akapitu pierwszego niniejszego artykułu lub gdy wymagane jest dostosowanie na mocy art. 9 ust. 3 lub art. 9a, definicja przedsiębiorstwa powiązanego zostaje zmieniona w taki sposób, że wymóg 25 % zastępuje się wymogiem 50 %;
- b) osoba, która działa wspólnie z inną osobą w odniesieniu do praw głosu lub własności kapitału podmiotu, jest traktowana jako osoba mająca udział w ogólnej sumie praw głosu lub własności kapitału tego podmiotu należących do tej drugiej osoby;
- c) przedsiębiorstwo powiązane oznacza również podmiot, który do celów rachunkowości finansowej wchodzi w skład tej samej skonsolidowanej grupy co podatnik, przedsiębiorstwo, na którego zarządzanie podatnik ma znaczny wpływ, lub przedsiębiorstwo mające znaczny wpływ na zarządzanie podatnikiem.”;

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych« oznacza sytuację, w której uczestniczy podatnik lub – w odniesieniu do art. 9 ust. 3 – podmiot, w przypadku gdy:

a) płatność z tytułu instrumentu finansowego powoduje sytuację odliczenia bez ujęcia w dochodzie; oraz:

- (i) gdy taka płatność nie jest ujęta w dochodzie w rozsądnym terminie; oraz
- (ii) gdy rozbieżność może zostać przypisana różnicom w charakterystyce danego instrumentu lub płatności dokonanej z jego tytułu.

Do celów akapitu pierwszego płatność z tytułu instrumentu finansowego jest traktowana jako ujęta w dochodzie w rozsądnym terminie, w przypadku gdy:

- (i) płatność jest ujęta przez jurysdykcję odbiorcy płatności w okresie rozliczeniowym, który rozpoczyna się w ciągu 12 miesięcy od zakończenia okresu rozliczeniowego danego podatnika; lub
 - (ii) uzasadnione jest oczekiwanie, że płatność zostanie ujęta przez jurysdykcję odbiorcy płatności w przyszłym okresie rozliczeniowym, a warunki płatności są takie, jakich można by oczekiwać w przypadku uzgodnień między przedsiębiorstwami niezależnymi;
- b) płatność na rzecz podmiotu hybrydowego powoduje odliczenie bez ujęcia w dochodzie i gdy ta rozbieżność wynika z różnic w przydziale płatności na rzecz podmiotu hybrydowego na mocy przepisów jurysdykcji, w której podmiot hybrydowy ma siedzibę lub jest zarejestrowany, i jurysdykcji wszelkich osób posiadających udział w tym podmiocie hybrydowym;
- c) płatność na rzecz podmiotu mającego co najmniej jeden stały zakład powoduje odliczenie bez ujęcia w dochodzie i gdy ta rozbieżność wynika z różnic w przydziale płatności między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami tego samego podmiotu na mocy przepisów jurysdykcji, w której dany podmiot prowadzi działalność;
- d) płatność powoduje odliczenie bez ujęcia w dochodzie w wyniku płatności na rzecz pominiętego stałego zakładu;
- e) płatność dokonana przez podmiot hybrydowy powoduje odliczenie bez ujęcia w dochodzie i gdy ta rozbieżność wynika z faktu pominięcia płatności na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności;
- f) hipotetyczna płatność między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami powoduje odliczenie bez ujęcia w dochodzie i gdy ta rozbieżność wynika z faktu pominięcia płatności na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności; lub
- g) występuje sytuacja podwójnego odliczenia.

Do celów niniejszego pkt 9:

- a) płatność stanowiąca dochód bazowy z przeniesionego instrumentu finansowego nie powoduje powstania rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych na mocy akapitu pierwszego lit. a) w przypadku, gdy dokonuje jej uczestnik rynku w ramach rynkowego przeniesienia hybrydowego, pod warunkiem że jurysdykcja płatnika wymaga od uczestnika rynku, by ujął jako dochód wszystkie kwoty otrzymane w związku z przeniesionym instrumentem finansowym;
- b) rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych powstaje jedynie na mocy akapitu pierwszego lit. e), f) lub g), w zakresie, w jakim jurysdykcja płatnika pozwala, by odliczenie było potrącane z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego dochodu;
- c) rozbieżność nie jest traktowana jako rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych, o ile nie powstanie ona między przedsiębiorstwami powiązаныmi, między podatnikiem a przedsiębiorstwem powiązаныm, między siedzibą główną a stałym zakładem, pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami tego samego podmiotu lub w ramach uzgodnienia strukturalnego.

Do celów niniejszego pkt 9 oraz art. 9, 9a i 9b:

- a) »rozbieżność« oznacza podwójne odliczenie lub odliczenie bez ujęcia w dochodzie;
- b) »podwójne odliczenie« oznacza odliczenie tych samych płatności, kosztów lub strat w jurysdykcji, w której płatność ma swoje źródło lub w której ponoszone są koszty lub straty (jurysdykcji płatnika) oraz w innej jurysdykcji (jurysdykcji inwestora). W przypadku płatności dokonywanej przed podmiot hybrydowy lub stały zakład jurysdykcją płatnika jest jurysdykcja, w której podmiot hybrydowy lub stały zakład mają siedzibę lub się znajdują;
- c) »odliczenie bez ujęcia w dochodzie« oznacza odliczenie płatności lub hipotetycznej płatności między siedzibą główną a stałym zakładem lub pomiędzy co najmniej dwoma stałymi zakładami w jurysdykcji, w której ta płatność lub hipotetyczna płatność jest traktowana jako płatność dokonana (jurysdykcja płatnika), jednak nie dochodzi do ujęcia tej płatności lub hipotetycznej płatności do celów podatkowych w jurysdykcji odbiorcy płatności. Jurysdykcja odbiorcy płatności jest jurysdykcją, w której ta płatność lub hipotetyczna płatność jest otrzymana lub traktowana jako otrzymana na mocy przepisów innej jurysdykcji;
- d) »odliczenie« oznacza kwotę, która jest traktowana jako podlegająca odliczeniu od dochodu podlegającego opodatkowaniu na mocy przepisów jurysdykcji płatnika lub jurysdykcji inwestora. Pojęcie »podlegający odliczeniu« jest interpretowane zgodnie z powyższym;
- e) »ujęcie w dochodzie« oznacza kwotę, która jest brana pod uwagę przy dochodzie podlegającym opodatkowaniu na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności. Płatność z tytułu instrumentu finansowego nie jest traktowana jako płatność ujęta w dochodzie w zakresie, w jakim ta płatność kwalifikuje się do dowolnej ulgi podatkowej wyłącznie ze względu na charakterystykę tej płatności na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności. Pojęcie »ujęty w dochodzie« jest interpretowane zgodnie z powyższym;
- f) »ulga podatkowa« oznacza zwolnienie z podatku, obniżenie stawki podatkowej lub wszelkie kredyty podatkowe lub zwroty podatku (inne niż kredyt podatkowy z tytułu podatków u źródła);
- g) »podwójnie ujmowany dochód« oznacza pozycję dochodów, którą ujmuje się na mocy przepisów obu jurysdykcji, w których powstała rozbieżność;
- h) »osoba« oznacza osobę fizyczną lub podmiot;
- i) »podmiot hybrydowy« oznacza podmiot lub uzgodnienie uznawane na mocy przepisów jednej jurysdykcji za podmiot podlegający opodatkowaniu, których dochody lub wydatki traktowane są jako dochody lub wydatki co najmniej jednej innej osoby na mocy przepisów innej jurysdykcji;
- j) »instrument finansowy« oznacza dowolny instrument w zakresie, w jakim powoduje dochód z tytułu finansowania lub udziałów kapitałowych, który jest opodatkowany zgodnie z przepisami dotyczącymi opodatkowania wierzytelności, udziałów kapitałowych lub instrumentów pochodnych na mocy przepisów jurysdykcji odbiorcy płatności albo jurysdykcji płatnika i obejmuje przeniesienie hybrydowe;
- k) »uczestnik rynku« oznacza osobę lub podmiot prowadzące działalność polegającą na regularnym zakupie i sprzedaży instrumentów finansowych na własny rachunek w celu osiągnięcia zysku;

- l) »przeniesienie hybrydowe« oznacza uzgodnienie w sprawie przeniesienia instrumentu finansowego, w przypadku gdy dochód bazowy z tytułu przeniesionego instrumentu finansowego jest traktowany do celów podatkowych jako dochód uzyskany równocześnie przez więcej niż jedną ze stron tego uzgodnienia.
- m) »rynkowe przeniesienie hybrydowe« oznacza przeniesienie hybrydowe, którego dokonuje uczestnik rynku w ramach zwykłej działalności, a nie w ramach uzgodnienia strukturalnego;
- n) »pominięty stały zakład« oznacza uzgodnienie traktowane jako powodujące powstanie stałego zakładu na mocy przepisów jurysdykcji siedziby głównej, które nie jest traktowane jako powodujące powstanie stałego zakładu na mocy przepisów drugiej jurysdykcji;»;
- c) dodaje się następujące punkty:
- „10) »skonsolidowana grupa do celów rachunkowości finansowej« oznacza grupę składającą się ze wszystkich podmiotów, które są w pełni uwzględniane w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej lub krajowym systemem sprawozdawczości finansowej danego państwa członkowskiego;
- 11) »uzgodnienie strukturalne« oznacza uzgodnienie obejmujące rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych, gdzie ta rozbieżność jest wliczona w warunki uzgodnienia, lub uzgodnienie, którego celem było wytworzenie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, chyba że nie można zasadnie oczekiwać, że podatnik lub przedsiębiorstwo powiązane byli świadomi rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, i nie mieli oni udziału w korzyściach podatkowych wynikających z tych rozbieżności.”;
- 3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 5 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:
- „(ii) wszystkie aktywa i pasywa są wyceniane przy użyciu tej samej metody, która została zastosowana w przypadku skonsolidowanego sprawozdania finansowego sporządzonego zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej lub krajowym systemem sprawozdawczości finansowej danego państwa członkowskiego;”;
- b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Do celów ust. 1–7 podatnik może zostać uprawniony do stosowania skonsolidowanych sprawozdań finansowych sporządzanych zgodnie z innymi standardami rachunkowości innymi niż międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej lub krajowy system sprawozdawczości finansowej danego państwa członkowskiego.”;
- 4) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

1. W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych prowadzi do podwójnego odliczenia:

- a) odliczenia nie przyznaje się w państwie członkowskim, które stanowi jurysdykcję inwestora; oraz
- b) w przypadku gdy odliczenie zostanie przyznane w jurysdykcji inwestora, odliczenia nie przyznaje się w państwie członkowskim, które stanowi jurysdykcję płatnika.

Niemniej jednak wszelkie takie odliczenia kwalifikują się do potrącenia z podwójnie ujmowanego dochodu, niezależnie od tego, czy nastąpi to w bieżącym, czy w kolejnym okresie rozliczeniowym.

2. W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych prowadzi do odliczenia bez ujęcia w dochodzie:

- a) odliczenia nie przyznaje się w państwie członkowskim, które stanowi jurysdykcję płatnika; oraz
- b) w przypadku gdy odliczenie zostanie przyznane w jurysdykcji płatnika, kwota płatności, która w innym przypadku powodowałaby powstanie rozbieżności, zostaje ujęta w dochodzie w państwie członkowskim, które stanowi jurysdykcję odbiorcy płatności.

3. Państwo członkowskie nie przyznaje odliczenia w odniesieniu do płatności dokonanej przez podatnika w zakresie, w jakim taka płatność służy – pośrednio lub bezpośrednio – finansowaniu podlegających opodatkowaniu wydatków powodujących powstanie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych poprzez transakcję lub serię transakcji między przedsiębiorstwami powiązаныmi lub zawartymi w ramach uzgodnienia strukturalnego, z wyjątkiem przypadku, gdy jedna z jurysdykcji uczestniczących w tej transakcji lub seriach transakcji zastosuje równoważne dostosowanie w odniesieniu do takiej rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.

4. Państwo członkowskie może wyłączyć z zakresu:

- a) ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu – rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych określone w art. 2 pkt 9 lit. b), c), d) lub f);
- b) ust. 2 lit. a) i b) niniejszego artykułu – rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych powstające w wyniku płatności odsetek z tytułu instrumentu finansowego na rzecz przedsiębiorstwa powiązanego, jeżeli:
 - (i) instrument finansowy ma cechy instrumentu umorzenia lub konwersji długu;
 - (ii) instrument finansowy wyemitowano wyłącznie w celu spełnienia wymogów dotyczących zdolności do pokrycia strat mających zastosowanie do sektora bankowego i jest on uznany jako taki w wymogach podatnika dotyczących zdolności do pokrycia strat;
 - (iii) instrument finansowy wyemitowano
 - w związku z instrumentami finansowymi mającymi cechy instrumentu umorzenia lub konwersji długu na poziomie jednostki dominującej;
 - na poziomie niezbędnym do spełnienia mających zastosowanie wymogów dotyczących zdolności do pokrycia strat;
 - nie jako część uzgodnienia strukturalnego; oraz
 - (iv) całkowite odliczenie netto w odniesieniu do skonsolidowanej grupy w ramach uzgodnienia nie przekracza kwoty, jaką uzyskano by w przypadku wyemitowania przez podatnika takiego instrumentu finansowego bezpośrednio na rynek.

Lit. b) ma zastosowanie do dnia 31 grudnia 2022 r.

5. W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych dotyczy dochodu pominiętego stałego zakładu niepodlegającego opodatkowaniu w państwie członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych, to państwo członkowskie nakłada na podatnika wymóg ujęcia dochodu, który w innym przypadku zostałby przypisany pominiętemu stałemu zakładowi. Ma to zastosowanie, chyba że dane państwo członkowskie musi zwolnić dochód z opodatkowania na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, którą zawarło z państwem trzecim.

6. W zakresie, w jakim przeniesienie hybrydowe ma prowadzić do uzyskania ulgi z tytułu podatku u źródła od płatności pochodzącej z przeniesionego instrumentu finansowego przez więcej niż jedną zainteresowaną stronę, państwo członkowskie podatnika ogranicza korzyść płynącą z takiej ulgi proporcjonalnie do dochodu netto podlegającego opodatkowaniu związanego z taką płatnością.”;

5) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 9a

Rozbieżności w kwalifikacji odwróconych struktur hybrydowych

1. W przypadku gdy co najmniej jeden podmiot powiązany niebędący rezydentem, posiadający w ujęciu zbiorczym bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 50 % praw głosu, udziałów kapitałowych lub praw do udziału w zyskach podmiotu hybrydowego założonego lub mającego siedzibę w państwie członkowskim, znajduje się w jurysdykcji lub jurysdykcjach uznających dany podmiot hybrydowy za podatnika, ten podmiot hybrydowy uznawany jest za rezydenta tego państwa członkowskiego, a jego dochód jest opodatkowany w zakresie, w jakim nie jest on opodatkowany w inny sposób na mocy przepisów prawa tego państwa członkowskiego lub dowolnej innej jurysdykcji.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania. Do celów niniejszego artykułu »przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania« oznacza fundusz lub instrument inwestycyjny o dużej liczbie udziałowców i różnicowanym portfelu papierów wartościowych, objęte regulacjami w zakresie ochrony inwestorów w kraju, w którym mają siedzibę.

*Artykuł 9b***Rozbieżności w zakresie rezydencji podatkowej**

W zakresie, w jakim płatności, koszty lub straty podatnika, który jest rezydentem do celów podatkowych w co najmniej dwóch jurysdykcjach, podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania w obu jurysdykcjach, państwo członkowskie podatnika nie przyznaje odliczenia w zakresie, w jakim druga jurysdykcja pozwala, by takie odliczenie było potrącone z kwoty, która nie stanowi podwójnie ujmowanego dochodu. Jeżeli obie jurysdykcje są państwami członkowskimi, to odliczenia nie przyznaje państwo członkowskie, w którym zgodnie z umową o podwójnym opodatkowaniu między tymi państwami członkowskimi dany podatnik nie jest uznawany za rezydenta.”;

6) w art. 10 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego Komisja oceni wdrożenie art. 9 i 9b, w szczególności konsekwencje wyłączenia określonego w art. 9 ust. 4 lit. b), do dnia 1 stycznia 2022 r. i przedstawi Radzie stosowne sprawozdanie.”;

7) w art. 11 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 31 grudnia 2019 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 9. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 31 grudnia 2019 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 31 grudnia 2021 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 9a dyrektywy (UE) 2016/1164. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 maja 2017 r.

W imieniu Rady
C. CARDONA
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/953

z dnia 6 czerwca 2017 r.

ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i terminu składania sprawozdań dotyczących pozycji przez firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzących system obrotu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 58 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zwiększyć przejrzystość rynków towarowych instrumentów pochodnych, uprawnień do emisji oraz związanych z nimi instrumentów pochodnych, firmy inwestycyjne i operatorzy rynku prowadzący system obrotu, na którym prowadzony jest obrót tymi instrumentami finansowymi, powinni podawać do publicznej wiadomości cotygodniowe sprawozdanie zawierające informacje o łącznej liczbie osób posiadających dany kontrakt oraz całkowitej otwartej pozycji dla każdego towarowego instrumentu pochodnego, uprawnienia do emisji lub związanego z nim instrumentu pochodnego, w przypadku którego przekroczone są progi określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2017/591⁽²⁾ w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących stosowania limitów pozycji dla towarowych instrumentów pochodnych, oraz przekazywać to sprawozdanie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA).
- (2) Szybkie przekazanie sprawozdań, które zostały uprzednio podane do publicznej wiadomości przez systemy obrotu, następujące w jasno określonym i jednolitym terminie, ułatwia ESMA cotygodniową scentralizowaną publikację informacji zawartych w tych sprawozdaniach pochodzących z całej Unii.
- (3) Ze względów spójności oraz w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynków finansowych konieczne jest, aby przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu oraz przepisy ustanowione w dyrektywie 2014/65/UE były stosowane od tej samej daty.
- (4) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez ESMA.
- (5) ESMA przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu wykonawczego standardu technicznego, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy możliwych powiązanych z nim kosztów i korzyści oraz zwrócił się o opinię do Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych powołanej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/591 z dnia 1 grudnia 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących stosowania limitów pozycji dla towarowych instrumentów pochodnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2017, s. 479).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Terminy przekazywania sprawozdań

Operatorzy rynku i firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 58 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, przekazują ESMA cotygodniowe sprawozdanie, o którym mowa w lit. a) tego artykułu, w odniesieniu do łącznych pozycji posiadanych na koniec każdego tygodnia roboczego najpóźniej w środę w kolejnym tygodniu do godziny 17.30 czasu środkowoeuropejskiego.

Jeżeli poniedziałek, wtorek lub środa w tygodniu, w którym należy przekazać to sprawozdanie, nie jest dniem roboczym dla operatora rynku lub firmy inwestycyjnej, o których mowa w ust. 1, operator rynku lub firma inwestycyjna przekazuje sprawozdanie jak najszybciej, a najpóźniej w czwartek w tym tygodniu o godzinie 17.30 czasu środkowoeuropejskiego.

Artykuł 2

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 stycznia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/954**z dnia 6 czerwca 2017 r.****w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 497 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu uniknięcia zakłóceń na międzynarodowych rynkach finansowych oraz aby zapobiec narażeniu instytucji na surowsze wymogi w zakresie funduszy własnych podczas trwania procedur uznawania istniejących kontrahentów centralnych (CCP) z państw trzecich, w art. 497 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ustanowiono okres przejściowy, podczas którego CCP z państw trzecich, z którymi instytucje mające siedzibę w Unii rozliczają transakcje, mogą być przez te instytucje uznawani za kwalifikujących się kontrahentów centralnych.
- (2) Rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 zmieniono rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽²⁾ w odniesieniu do niektórych danych koniecznych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ekspozycji wobec CCP z państw trzecich. W związku z tym art. 89 ust. 5a rozporządzenia (UE) nr 648/2012 zawiera wymóg, by niektórzy CCP z państw trzecich przez określony czas zgłaszali całkowitą kwotę początkowego depozytu zabezpieczającego, jaką otrzymali od swoich uczestników rozliczających. Okres przejściowy przewidziany we wspomnianym rozporządzeniu odpowiada okresowi przejściowemu ustanowionemu w art. 497 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (3) Oba okresy przejściowe miały upłynąć z dniem 15 czerwca 2014 r.
- (4) Zgodnie z art. 497 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Komisja może przyjąć akt wykonawczy w celu przedłużenia w wyjątkowych okolicznościach okresu przejściowego dotyczącego wymogów w zakresie funduszy własnych o kolejnych sześć miesięcy. Przedłużenie to powinno mieć również zastosowanie do terminów określonych w art. 89 ust. 5a rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Wspomniane okresy przejściowe zostały przedłużone do dnia 15 czerwca 2017 r. rozporządzeniami wykonawczymi Komisji (UE) nr 591/2014⁽³⁾, (UE) nr 1317/2014⁽⁴⁾, (UE) 2015/880⁽⁵⁾, (UE) 2015/2326⁽⁶⁾, (UE) 2016/892⁽⁷⁾ i (UE) 2016/2227⁽⁸⁾.
- (5) Spośród CCP mających siedzibę w państwach trzecich, którzy dotychczas wystąpili z wnioskiem o uznanie, 28 CCP zostało już uznanych przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych. Spośród nich dwóch CCP ze Stanów Zjednoczonych Ameryki zostało uznanych po przyjęciu rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/2227 na podstawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/377⁽⁹⁾. Ponadto po przyjęciu decyzji wykonawczych Komisji (UE) 2016/2269⁽¹⁰⁾, (UE) 2016/2275⁽¹¹⁾, (UE) 2016/2276⁽¹²⁾, (UE) 2016/2277⁽¹³⁾ i (UE) 2016/2278⁽¹⁴⁾ uznano również pięciu CCP, odpowiednio, z Indii, Japonii, Brazylii, Dubaj International Financial Centre i Zjednoczonych Emiratów Arabskich. Dalsi CCP z Indii i Nowej Zelandii mogą natomiast zostać uznani na podstawie decyzji wykonawczych Komisji (UE) 2016/2269 i (UE) 2016/2274⁽¹⁵⁾. Pomimo takiego rozwoju sytuacji pozostali CCP z państw trzecich wciąż oczekują na uznanie, a procedura uznawania nie zostanie zakończona do dnia 15 czerwca 2017 r. Jeśli okres przejściowy nie zostanie przedłużony, instytucje mające siedzibę w Unii (lub ich jednostki zależne mające siedzibę poza Unią), posiadające ekspozycje wobec tych pozostałych CCP z państw trzecich, będą zmuszone do znacznego zwiększenia swoich funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji. Nawet jeśli takie zwiększenie może mieć tylko tymczasowy charakter, mogłoby potencjalnie doprowadzić do wycofania się tychże instytucji jako bezpośrednich uczestników w tych CCP lub do – przynajmniej tymczasowego – zaprzestania świadczenia usług rozliczeniowych klientom tych instytucji i spowodować przez to poważne zakłócenia na rynkach, na których działają ci CCP.

- (6) W związku z tym, po upływie okresu przejściowego przedłużonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2016/2227, nadal będzie istniała potrzeba unikania zakłóceń na rynkach poza Unią, która doprowadziła wcześniej do przedłużenia okresu przejściowego określonego w art. 497 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Dalsze przedłużenie okresu przejściowego powinno umożliwić instytucjom mającym siedzibę w Unii (lub ich jednostkom zależnym mającym siedzibę poza Unią) uniknięcie wymogu znacznego zwiększenia funduszy własnych ze względu na nieukończenie procedury uznawania w odniesieniu do CCP świadczących, w rentowny i dostępny sposób, określone usługi rozliczeniowe, których potrzebują instytucje mające siedzibę w Unii (lub ich jednostki zależne mające siedzibę poza Unią). Należy zatem przedłużyć okresy przejściowe o dodatkowe sześć miesięcy.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Bankowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Okresy 15 miesięcy, o których mowa, odpowiednio, w art. 497 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w art. 89 ust. 5a akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 648/2012, ostatnio przedłużone zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/2227, przedłuża się o dodatkowe sześć miesięcy do dnia 15 grudnia 2017 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 591/2014 z dnia 3 czerwca 2014 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 165 z 4.6.2014, s. 31).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1317/2014 z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 355 z 12.12.2014, s. 6).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/880 z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 143 z 9.6.2015, s. 7).

- (⁶) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2326 z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 328 z 12.12.2015, s. 108).
- (⁷) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/892 z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 151 z 8.6.2016, s. 4).
- (⁸) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2227 z dnia 9 grudnia 2016 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 336 z 10.12.2016, s. 36).
- (⁹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/377 z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczących kontrahentów centralnych, którzy działają za zezwoleniem i pod nadzorem Commodity Futures Trading Commission, z wymogami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 70 z 16.3.2016, s. 32).
- (¹⁰) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2269 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Indiach zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 38).
- (¹¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2275 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Japonii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 57).
- (¹²) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2276 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Brazylii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 61).
- (¹³) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2277 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Dubai International Financial Centre zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 65).
- (¹⁴) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2278 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Zjednoczonych Emiratach Arabskich zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 68).
- (¹⁵) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2274 z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie równoważności ram regulacyjnych dotyczących kontrahentów centralnych w Nowej Zelandii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 54).
-

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2017/955

z dnia 29 maja 2017 r.

zmieniająca decyzję 2008/376/WE w sprawie przyjęcia Programu badawczego Funduszu Badawczego Węgla i Stali i wieloletnich wytycznych technicznych dotyczących tego programu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Protokół nr 37 w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali, załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ustanowionym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 programie ramowym w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) ⁽²⁾ („program ramowy »Horyzont 2020«”) przewidziano środek zachęcający do przeglądu decyzji Rady 2008/376/WE ⁽³⁾ w celu zapewnienia, by Program badawczy Funduszu Badawczego Węgla i Stali („program FBWiS”) stanowił dopełnienie programu ramowego „Horyzont 2020” w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali.
- (2) W celu zapewnienia spójnych ram prawnych dla uczestnictwa zarówno w programie FBWiS, jak i programie ramowym „Horyzont 2020”, należy dostosować niektóre zasady uczestnictwa w programie FBWiS do tych stosowanych w programie ramowym „Horyzont 2020”.
- (3) W celu zapewnienia większej przejrzystości i zgodności z ramowymi zasadami dotyczącymi grup ekspertów Komisji konieczne jest dokonanie przeglądu przepisów dotyczących kompetencji i składu grup doradczych i grup technicznych, w szczególności jeśli chodzi o charakter ekspertów powołanych przez Komisję oraz przyczynianie się, w miarę możliwości, do zapewniania wyważonej reprezentacji odpowiednich dziedzin wiedzy fachowej i obszarów zainteresowania, jak również do optymalnej równowagi płci.
- (4) Aby ułatwić udział małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w programie FBWiS i umożliwić stosowanie „kosztów jednostkowych” do obliczania kwalifikowalnych kosztów związanych z pracownikami w przypadku właścicieli MŚP i innych osób fizycznych niepobierających wynagrodzenia, należy rozważyć uproszczenie zasad finansowania.
- (5) Środki niezbędne do wykonania decyzji 2008/376/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2008/376/WE,

⁽¹⁾ Opinia z dnia 14 grudnia 2016 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2008/376/WE z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyjęcia Programu badawczego Funduszu Badawczego Węgla i Stali i wieloletnich wytycznych technicznych dotyczących tego programu (Dz.U. L 130 z 20.5.2008, s. 7).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2008/376/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Zadania grup doradczych

Każda grupa doradcza doradza Komisji w kwestiach BRT odnoszących się do, odpowiednio, węgla i stali w następujących zakresach:

- a) ogólnego opracowywania programu badawczego, pakietu informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 3, i przyszłych wytycznych;
- b) spójności i ewentualnego dublowania z innymi programami BRT na poziomie unijnym i krajowym;
- c) określania zasad przewodnich monitorowania projektów BRT;
- d) znaczenia prac podjętych w odniesieniu do poszczególnych projektów;
- e) celów badawczych programu badawczego, wymienionych w sekcjach 3 i 4 rozdziału II;
- f) rocznych celów priorytetowych wymienionych w pakiecie informacyjnym, a także, w razie potrzeby, celów priorytetowych szczegółowych zaproszeń do składania wniosków, o których mowa w art. 25 ust. 2;
- g) sporządzenia instrukcji oceny i wyboru działań w zakresie BRT, o których mowa w art. 27 i 28;
- h) zasad, procedur i skuteczności dotyczących oceny wniosków dotyczących działań w zakresie BRT;
- i) liczby, kompetencji i organizacji grup technicznych, o których mowa w art. 24;
- j) opracowania szczegółowych zaproszeń do składania wniosków, o których mowa w art. 25 ust. 2;
- k) innych środków, w przypadku gdy zwróci się o to Komisja.”;

2) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Skład grup doradczych

1. Skład każdej grupy doradczej jest zgodny z tabelami zawartymi w załączniku. Członkowie grup doradczych są osobami wyznaczanymi przez Komisję w celu reprezentowania wspólnego interesu zainteresowanych stron. Nie reprezentują oni indywidualnej zainteresowanej strony, ale wyrażają opinię wspólną dla różnych organizacji zainteresowanych stron.

Mianowania dokonuje się na okres 42 miesięcy. Członkowie, którzy utracą zdolność wnoszenia należytego wkładu w prace grupy, którzy złożą rezygnację, lub którzy, nawet po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, rozpowszechnią informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej, w szczególności informacje o przedsiębiorstwach, ich stosunkach handlowych i składnikach kosztów, nie są już zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach grup doradczych i mogą zostać zastąpieni na okres, jaki pozostaje do wygaśnięcia ich kadencji.

2. Członkowie grup doradczych są wybierani spośród ekspertów, którzy posiadają kompetencje w dziedzinach, o których mowa w sekcjach 3 i 4 rozdziału II, oraz którzy odpowiedzieli na publiczne zaproszenia do składania wniosków. Tacy eksperci mogą zostać wyznaczeni na podstawie propozycji przedłożonych przez podmioty określone w tabelach w załączniku lub przez państwa członkowskie.

Wykazują się oni aktywnością w danej dziedzinie i mają świadomość priorytetów przemysłowych.

3. W ramach każdej grupy doradczej Komisja dąży do zapewnienia, wysokiego poziomu wiedzy fachowej, a także wyważonej reprezentacji odpowiednich dziedzin wiedzy fachowej i obszarów zainteresowania oraz, w miarę możliwości, równowagi płci i pochodzenia geograficznego, biorąc pod uwagę konkretne zadania grup doradczych, rodzaj wymaganej wiedzy fachowej i wynik procedury selekcji ekspertów.”;

3) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

Utworzenie i zadania grup technicznych ds. węgla i stali

1. Grupy techniczne ds. węgla i stali (zwane dalej »grupami technicznymi«) wspierają Komisję w sprawach dotyczących monitorowania projektów badawczych i pilotażowych lub demonstracyjnych.

Członkowie grup technicznych są wyznaczani przez Komisję.

Członkowie, którzy utracą zdolność wnoszenia należytego wkładu w prace grupy, którzy złożą rezygnację, lub którzy, nawet po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, rozpowszechnią informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej, w szczególności informacje o przedsiębiorstwach, ich stosunkach handlowych i składnikach kosztów, nie są już zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach grup technicznych.

2. Członkowie grup technicznych są wybierani spośród ekspertów, którzy posiadają kompetencje w zakresie strategii badań, zarządzania lub produkcji w dziedzinach, o których mowa w sekcjach 3 i 4 rozdziału II, oraz którzy odpowiedzieli na publiczne zaproszenie do składania wniosków.

Wykazują się oni aktywnością w danej dziedzinie i są odpowiedzialni za strategię badań, zarządzanie lub produkcję w pokrewnych sektorach.

3. W ramach każdej grupy technicznej Komisja dąży do zapewnienia, wysokiego poziomu wiedzy fachowej, a także wyważonej reprezentacji odpowiednich dziedzin wiedzy fachowej i obszarów zainteresowania oraz, w miarę możliwości, równowagi płci i pochodzenia geograficznego, biorąc pod uwagę konkretne zadania grup doradczych, rodzaj wymaganej wiedzy fachowej i wynik procedury selekcji ekspertów. Członkostwo w grupie technicznej nie wyklucza kwalifikowania się na eksperta ds. oceny.

Komisja zapewnia wdrożenie zasad i procedur mających na celu odpowiednie zapobieganie konfliktom interesów członków grup technicznych odpowiedzialnych za ocenę danego projektu oraz rozwiązywanie takich konfliktów. Procedury te zapewniają również równe traktowanie i sprawiedliwość w całym procesie monitorowania projektów.

W miarę możliwości posiedzenia grup technicznych odbywają się w miejscach wybranych w sposób zapewniający najlepsze warunki monitorowania projektów i oceny wyników.”;

4) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Zaproszenie do składania wniosków

1. Co roku publikuje się coroczne zaproszenie do składania wniosków. Datę rozpoczęcia składania wniosków publikuje się w pakiecie informacyjnym, o którym mowa w ust. 3. O ile nie ustalono inaczej, terminem składania wniosków do oceny jest dzień 15 września każdego roku. Jeśli 15 września wypada w weekend, w piątek lub w poniedziałek, termin ten zostaje automatycznie przesunięty na pierwszy dzień roboczy następujący po 15 września. Termin publikuje się w pakiecie informacyjnym, o którym mowa w ust. 3.

2. W przypadku gdy, działając zgodnie z art. 41 lit. d) i e), Komisja postanowi zmienić termin składania wniosków, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub ogłosić szczegółowe zaproszenia do składania wniosków, Komisja publikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Szczegółowe zaproszenia do składania wniosków zawierają terminy i warunki składania wniosków, w tym również informację, czy procedura przeprowadzona zostanie w jednym czy w dwóch etapach, oraz terminy i warunki oceny wniosków, priorytety, w miarę potrzeb rodzaj kwalifikujących się projektów, jak określono w art. 14–18, i przewidywaną kwotę wsparcia finansowego.

3. Komisja zapewnia, aby w momencie opublikowania zaproszenia do składania wniosków wszystkim potencjalnym uczestnikom udostępniono wystarczające wytyczne i informacje, w szczególności poprzez pakiet informacyjny dostępny na stronie internetowej Komisji. Wersję papierową tego pakietu informacyjnego można również uzyskać od Komisji na wniosek.

Pakiet informacyjny zawiera informacje na temat szczegółowych zasad uczestnictwa, metod zarządzania wnioskami i projektami, formularzy wniosków, zasad składania wniosków, wzorów umów w sprawie dotacji, kosztów kwalifikowalnych, maksymalnej dopuszczalnej kwoty wsparcia finansowego, sposobów płatności i rocznych celów priorytetowych programu badawczego.

Wnioski są przedkładane Komisji zgodnie z zasadami ustanowionymi w pakiecie informacyjnym.”;

5) art. 27 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja zapewnia, by instrukcja oceny i wyboru działań w zakresie BRT została udostępniona wszystkim potencjalnym uczestnikom.”;

6) art. 28 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja sporządza wykaz przyjętych wniosków, uszeregowanych pod względem znaczenia.”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Realizacja działań

1. Uczestnicy realizują działania zgodnie ze wszystkimi warunkami i obowiązkami określonymi w niniejszej decyzji, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (*) i rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 (**), a także zaproszeniu do składania wniosków i umowie o udzielenie dotacji.

2. Uczestnicy nie mogą podejmować zobowiązań niezgodnych z niniejszą decyzją lub umową o udzielenie dotacji. Jeśli uczestnik nie wypełnia swoich zobowiązań dotyczących realizacji działania od strony technicznej, pozostali uczestnicy wypełniają zobowiązania bez dodatkowego wkładu finansowania Unii, chyba że Komisja wyraźnie zwolni ich z któregoś obowiązku. Uczestnicy zobowiązują się do informowania Komisji w odpowiednim terminie o wszelkich istotnych zdarzeniach, które mogą mieć znaczący wpływ na realizację działania lub na interes Unii.

3. Uczestnicy realizują działanie i podejmują w tym celu wszystkie konieczne i uzasadnione kroki. Dysponując właściwymi zasobami w zakresie i czasie niezbędnym do realizacji działania. Jeśli jest to niezbędne dla realizacji działania, mogą oni zlecić osobom trzecim, w tym podwykonawcom, wykonanie prac w ramach działania. Uczestnicy zachowują odpowiedzialność wobec Komisji oraz wobec pozostałych uczestników za wykonane prace.

4. Zlecenie podwykonawstwa na realizację niektórych elementów działania jest ograniczone do przypadków przewidzianych w umowie o udzielenie dotacji oraz do należycie uzasadnionych przypadków, których nie dało się przewidzieć w momencie jej wejścia w życie.

5. Osoby trzecie inne niż podwykonawcy mogą wykonywać pracę w ramach działania na warunkach ustanowionych w umowie o udzielenie dotacji. Takie osoby trzecie i praca, którą mają wykonać, określone są w umowie o udzielenie dotacji.

Koszty poniesione przez takie osoby trzecie można przyjąć jako kwalifikowalne, jeśli osoba trzecia spełnia wszystkie następujące warunki:

a) kwalifikowałyby się do finansowania, gdyby była uczestnikiem;

b) jest stowarzyszona lub prawnie powiązana z uczestnikiem w ramach struktury prawnej zakładającej współpracę, która nie jest ograniczona do danego działania;

- c) jest określona w umowie o udzielenie dotacji; oraz
- d) przestrzega zasad mających zastosowanie do uczestnika na mocy umowy o udzielenie dotacji w odniesieniu do kwalifikowalności kosztów i kontroli wydatków.

6. Uczestnicy przestrzegają przepisów prawa krajowego, regulacji i zasad etycznych państw, w których prowadzone będą działania. W stosownych przypadkach uczestnicy uzyskują przed rozpoczęciem działania zgodę właściwych krajowych lub lokalnych komisji etycznych.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

(**) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).”;

- 8) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Koszty związane z pracownikami

Kwalifikowalne koszty związane z pracownikami obejmują tylko godziny rzeczywiście przepracowane przez osoby bezpośrednio wykonujące prace w ramach działania.

Koszty właścicieli małych i średnich przedsiębiorstw i innych osób fizycznych niepobierających wynagrodzenia mogą być zwracane na podstawie kosztów jednostkowych.”;

- 9) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Wyznaczanie niezależnych i wysoko wykwalifikowanych ekspertów

Do celów wyznaczania niezależnych i wysoko wykwalifikowanych ekspertów, o których mowa w art. 18, art. 28 ust. 2 i art. 38, stosuje się odpowiednio przepisy art. 40 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu »Horyzont 2020« – programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1906/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 81).”;

- 10) art. 41 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) zmiany terminu, o którym mowa w art. 25.”;

- 11) art. 42 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 maja 2017 r.

W imieniu Rady
C. CARDONA
Przewodniczący

DECYZJA RADY (Euratom) 2017/956**z dnia 29 maja 2017 r.****w sprawie przyjęcia dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego reaktora wysokostrumieniowego, realizowanego przez Wspólne Centrum Badawcze na rzecz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po konsultacji z Komitetem Naukowo-Technicznym,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach europejskiej przestrzeni badawczej reaktor wysokostrumieniowy (zwany dalej „HFR”) w Petten zawsze był i przez pewien czas pozostanie ważnym zasobem, dzięki któremu Wspólnota może przeprowadzać badania w zakresie materiałoznawstwa i testowania materiałów, medycyny nuklearnej i bezpieczeństwa reaktorów jądrowych.
- (2) Eksploatacja HFR była wspierana przez szereg dodatkowych programów badawczych, z których ostatni ⁽¹⁾ zakończył się dnia 31 grudnia 2015 r.
- (3) Eksploatację HFR kontynuowano w 2016 r. bez dodatkowego programu badawczego, w oczekiwaniu na wynik negocjacji między podmiotami upoważnionymi przez finansujące państwa członkowskie. Ponieważ te starania doprowadziły do umowy pomiędzy dwoma podmiotami krajowymi, konieczne jest zapewnienie dalszego wsparcia finansowego dla HFR na podstawie nowego dodatkowego programu badawczego.
- (4) Aby zapewnić ciągłość pomiędzy dodatkowymi programami badawczymi, niniejsza decyzja powinna mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r. Z części wkładów wniesionych na mocy dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego HFR powinno być możliwe pokrycie wydatków poniesionych w roku 2016.
- (5) Z uwagi na to, że HFR stanowi niezastąpioną infrastrukturę dla badań bezpieczeństwa reaktorów jądrowych, zdrowia (w tym rozwoju izotopów medycznych związanych z badaniami medycznymi), syntezy jądrowej, nauk podstawowych, szkoleń oraz gospodarki odpadami (łącznie z bezpieczeństwem paliw jądrowych, które są używane w specjalnych unijnych systemach reaktorów o istotnym znaczeniu dla Europy), należy kontynuować eksploatację tego reaktora do końca roku 2019 w ramach dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego HFR.
- (6) Z uwagi na szczególne zainteresowanie kwestią możliwości HFR w zakresie napromieniowania, *Commissariat à l'énergie atomique et aux énergies alternatives* (CEA) i *Nuclear Research and consultancy Group* („NRG”), jako podmioty wdrażające odpowiednio dla Francji i Niderlandów, uzgodniły sfinansowanie całego dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego HFR poprzez składki, które wniosą do budżetu ogólnego Unii Europejskiej za pośrednictwem dochodów przeznaczonych na konkretny cel.
- (7) Wkłady te mają służyć sfinansowaniu eksploatacji HFR w celu wsparcia programu badawczego, który wymaga zwykłej eksploatacji i regularnej konserwacji HFR. Jeśli operator NRG przedstawi holenderskiemu krajowemu organowi oficjalne zawiadomienie w sprawie ostatecznego zamknięcia przed wydaniem oświadczenia o bezpiecznym stanie konserwacji, płatności, które pozostały do zrealizowania, a także wezwania do wpłacania środków finansowych przez Komisję powinny zostać zawieszane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przyjmuje się na okres czterech lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r., dodatkowy program badawczy dotyczący eksploatacji HFR, którego cele określono w załączniku I.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/709/Euratom z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie przyjęcia dodatkowego programu badawczego na lata 2012–2015 dotyczącego reaktora wysokostrumieniowego, realizowanego przez Wspólne Centrum Badawcze Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 321 z 20.11.2012, s. 59).

Artykuł 2

Koszty realizacji programu, szacowane na 30,2 mln EUR, finansowane są w całości z wkładów wnoszonych przez Niderlandy i Francję za pośrednictwem odpowiednio CEA i NRG. Podział tej kwoty przedstawiono w załączniku II. Wkłady te uważa się za dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾.

Artykuł 3

1. Za zarządzanie programem odpowiada Komisja. W tym celu Komisja korzysta z usług Wspólnego Centrum Badawczego.
2. Komisja stale informuje Radę Gubernatorów Wspólnego Centrum Badawczego o wdrażaniu programu.

Artykuł 4

W przypadku przedstawienia holenderskiemu krajowemu organowi ds. bezpieczeństwa oficjalnego zawiadomienia w sprawie ostatecznego zamknięcia HFR (przed wydaniem oświadczenia o bezpiecznym stanie konserwacji), zobowiązania ze strony Francji i Niderlandów, za pośrednictwem odpowiednio CEA i NRG w sprawie dalszych płatności, a także wszelkie wezwania do wpłacania środków finansowych przez Komisję na mocy niniejszej decyzji, zostają zawieszane.

Artykuł 5

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie końcowe z wprowadzania w życie niniejszej decyzji po zakończeniu dodatkowego programu badawczego na lata 2016–2019 dotyczącego HFR.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 maja 2017 r.

W imieniu Rady
C. CORDONA
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

CELE NAUKOWE I TECHNICZNE

Główne cele dodatkowego programu badawczego są następujące:

1. Zapewnienie bezpiecznej i niezawodnej eksploatacji HFR, aby zagwarantować dostępność strumieni neutronów do celów eksperymentalnych.
 2. Umożliwienie efektywnego wykorzystania HFR przez instytucje badawcze reprezentujące szerokie spektrum obszarów badawczych: zwiększenie bezpieczeństwa reaktorów jądrowych, zdrowie (w tym rozwój izotopów medycznych), synteza jądrowa, nauki podstawowe, szkolenia oraz gospodarka odpadami (łącznie z bezpieczeństwem paliw jądrowych dla systemów reaktorów o istotnym znaczeniu dla Europy).
-

ZAŁĄCZNIK II

PODZIAŁ WKŁADÓW

Wkłady finansowe na rzecz dodatkowego programu badawczego będą pochodzić z Niderlandów i Francji.

Podział tych wkładów jest następujący:

Francja: 1,2 mln EUR

Niderlandy: 29 mln EUR

Ogółem: 30,2 mln EUR

Wkłady te zostaną wniesione do budżetu ogólnego Unii Europejskiej i przeznaczone na niniejszy program. Z części wkładów na mocy niniejszego programu dodatkowego można również pokrywać wydatki poniesione w wyniku eksploatacji HFR w roku 2016, zgodnie z programem prac, który ma zostać uzgodniony przez państwa członkowskie wnoszące wkład oraz przez Komisję.

Wkłady te są stałe i nie podlegają zmianom w odniesieniu do wahań kosztów eksploatacji, utrzymania i wycofania reaktora z eksploatacji.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2017/957**z dnia 6 czerwca 2017 r.****w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Republiki Korei**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 3 sierpnia 2016 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu do Unii oczyszczonego kwasu tereftalowego (PTA) i jego soli pochodzących z Republiki Korei („państwo, którego dotyczy postępowanie”) na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036 („rozporządzenie podstawowe”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 20 czerwca 2016 r. przez przedsiębiorstwa BP Aromatics Limited NV, Artland PTA SA i Indorama Ventures Quimica S.L.U. („skarżący”), reprezentujące ponad 25 % łącznej unijnej produkcji oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które uznano za wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

1.2. Zainteresowane strony

- (3) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja w szczególności poinformowała skarżących, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących, władze koreańskie, znanych importerów i użytkowników o wszczęciu dochodzenia oraz zaprosiła ich do wzięcia udziału w tym dochodzeniu.
- (4) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz wystąpienia z wnioskiem o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.

1.3. Kontrola wyrywkowa

- (5) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać kontroli wyrywkowej zainteresowanych stron zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.
 - a) *Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących z Republiki Korei*
- (6) Aby podjąć decyzję, czy kontrola wyrywkowa jest konieczna, i ewentualnie dokonać odpowiedniego doboru próby, Komisja zwróciła się do wszystkich producentów eksportujących w Republice Korei o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu. Ponadto Komisja zwróciła się do Misji Republiki Korei przy Unii Europejskiej o wskazanie pozostałych producentów eksportujących potencjalnie zainteresowanych udziałem w dochodzeniu, lub o skontaktowanie się z nimi, o ile istnieją.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. C 281 z 3.8.2016, s. 18).

- (7) Pięciu producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy postępowanie, przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dobrała próbę złożoną z trzech producentów eksportujących, opierając się na największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Unii, którą można było właściwie zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dobór próby został skonsultowany ze wszystkimi znanymi producentami eksportującymi zainteresowanymi sprawą oraz z władzami państwa, którego dotyczy postępowanie. Nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń do proponowanej próby

b) *Kontrola wrywkowa producentów unijnych*

- (8) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że prześle kwestionariusz do wszystkich sześciu znanych producentów produktu objętego postępowaniem. Ze względu na tak niewielką liczbę Komisja uznała, że kontrola wrywkowa nie jest konieczna.

c) *Kontrola wrywkowa importerów*

- (9) Aby zdecydować, czy kontrola wrywkowa jest konieczna, a jeżeli tak, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała importerów niepowiązanych do podania informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (10) Dwóch importerów niepowiązanych dostarczyło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Ze względu na tak niewielką liczbę Komisja uznała, że kontrola wrywkowa nie jest konieczna.

d) *Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu*

- (11) Komisja przesłała kwestionariusze do trzech objętych próbą producentów eksportujących, wszystkich sześciu producentów unijnych, dziewięciu znanych użytkowników i dwóch znanych importerów.
- (12) Odpowiedzi na kwestionariusz otrzymano od trzech objętych próbą producentów eksportujących, wszystkich sześciu producentów unijnych, dwunastu użytkowników i dwóch importerów.

e) *Wizyty weryfikacyjne*

- (13) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do tymczasowego stwierdzenia dumpingu oraz określenia wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne przeprowadzone na podstawie art. 16 rozporządzenia podstawowego miały miejsce na terenie następujących przedsiębiorstw:

Producenci eksportujący w Korei

- Hanwha General Chemical Co. Ltd, Seoul, Republika Korei,
- Samnam Petrochemical Co. Ltd, Seoul, Republika Korei,
- Taekwang Industrial Co. Ltd, Seoul, Republika Korei.

Producenci unijni

- Artlant PTA SA, Sines, Portugalia,
- BP Aromatics Limited NV, Geel, Belgia,
- Indorama Ventures Europe B.V., Rotterdam, Niderlandy,
- Indorama Ventures Quimica S.L.U., San Roque, Hiszpania,
- PKN Orlen SA, Płock, Polska.

Użytkownicy

- UAB Neo Group, Klaipėda, Litwa,
- UAB Orion Global PET, Klaipėda, Litwa.

1.4. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (14) Dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (15) Produktem objętym postępowaniem jest oczyszczony kwas tereftalowy o czystości 99,5 % masy lub większej oraz jego sole, pochodzący z Republiki Korei, obecnie objęty kodem CN ex 2917 36 00 (kod TARIC 2917 36 00 10) („produkt objęty postępowaniem”).
- (16) Oczyszczony kwas tereftalowy (PTA) i jego sole otrzymuje się poprzez oczyszczanie surowego kwasu tereftalowego, który jest produktem reakcji paraksylenu (PX) z rozpuszczalnikiem i roztworem katalitycznym.
- (17) Produkt objęty postępowaniem jest głównie wykorzystywany jako surowiec do syntezy polimerów wykorzystywanych na przykład do produkcji włókien poliestru oraz butelek z poli(tereftalanu etylenu) (PET).

2.2. Produkt podobny

- (18) W toku dochodzenia wykazano, że następujące produkty mają takie same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz podstawowe zastosowania:
- produkt objęty postępowaniem,
 - produkt wytwarzany i sprzedawany na rynku krajowym w państwie, którego dotyczy postępowanie, oraz
 - produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny.
- (19) Komisja uznała, że wymienione produkty są zatem produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

2.3. Uwagi dotyczące zakresu definicji produktu

- (20) Zakres definicji produktu określony w motywie 15 powyżej obejmuje rodzaje PTA, do których oprócz najczystszych rodzajów PTA („najczystsze PTA”) zaliczają się także tzw. kwalifikowany kwas tereftalowy („QTA”) oraz średniej jakości kwas tereftalowy („MTA”). Rodzaje te różnią się zasadniczo poziomem czystości. MTA i QTA charakteryzują się wyższym poziomem zanieczyszczeń niż najczystsze PTA. Poziom zanieczyszczeń żadnego z tych rodzajów nie przekracza jednak 0,5 % i dlatego wszystkie rodzaje są objęte definicją produktu określoną w motywie 15.
- (21) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że QTA powinien zostać wyłączony z zakresu produktu objętego dochodzeniem. Zdaniem tych stron właściwości chemiczne i fizyczne QTA są odmienne niż w przypadku najczystszych PTA, co prowadzi do różnych zastosowań. Strony te twierdziły również, że procesy wytwarzania i zastosowania QTA są odmienne niż w przypadku najczystszych PTA, a koszty produkcji i ceny sprzedaży QTA są niższe niż w przypadku najczystszych PTA.
- (22) Najczystsze PTA zawierają do 0,01 % zanieczyszczeń, natomiast QTA może zawierać maksymalnie 0,2 % zanieczyszczeń, w dodatku istnieją również różnice w rodzaju zawartych zanieczyszczeń. Niezależnie od tej różnicy w poziomie zanieczyszczeń wzór chemiczny wszystkich rodzajów PTA jest jednak identyczny. W związku z tym Komisja uznała, że stosunkowo niewielka różnica w zawartości zanieczyszczeń nie zmienia faktu, że podstawowe właściwości chemiczne i fizyczne wszystkich rodzajów PTA są takie same i w związku z tym nieuzasadnione byłoby wykluczenie QTA z zakresu produktu objętego dochodzeniem.
- (23) Te same zainteresowane strony twierdziły również, że QTA i najczystsze PTA mają różne zastosowania. Komisja uznała, że różnice nie były na tyle istotne, by wykluczyć QTA z zakresu produktu objętego dochodzeniem.

- (24) Te same zainteresowane strony twierdziły również, że QTA oraz najczystsze PTA są wytwarzane w wyniku różnych procesów produkcyjnych, a mianowicie, że technika produkcji najczystszych PTA polega przede wszystkim na reakcjach utlenienia, rafinacji i redukcji, które stanowią dwuetapową technikę produkcji, natomiast technika produkcji QTA polega przede wszystkim na precyzyjnym procesie utleniania i rafinacji, który stanowi jednostopniową technikę produkcji. Komisja uznała, że obie techniki produkcyjne wykorzystują te same surowce i procesy oraz są w dużej mierze podobne.
- (25) Te same zainteresowane strony twierdziły ponadto, że ze względu na różnicę między wyżej opisanym procesem jedno- i dwuetapowym koszt produkcji QTA jest o 18–36 EUR/t niższy niż w przypadku najczystszych PTA. W toku dochodzenia ustalono jednak, że różnica w kosztach produkcji była nieznaczna. Niezależnie od tego różnice w kosztach produkcji nie są jako takie istotne w celu zdefiniowania zakresu produktu – istotne są natomiast podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz podstawowe zastosowania. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (26) Po ujawnieniu ustaleń jedna zainteresowana strona ponownie twierdziła, że QTA powinny zostać wyłączone z zakresu produktu objętego dochodzeniem ze względu na różnice w składzie, zawartość zanieczyszczeń, różnice w procesie produkcji oraz koszty produkcji i zastosowania. Komisja uznała jednak, że różnice te są stosunkowo niewielkie i nie naruszają wniosku, zgodnie z którym właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz podstawowe zastosowania QTA i najczystszych PTA są zasadniczo takie same. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (27) Z wyżej wymienionych powodów wnioski o wykluczenie QTA z zakresu definicji produktu zostały odrzucone.

3. DUMPING

3.1. Wartość normalna

- (28) Komisja najpierw przeanalizowała, czy łączna wartość sprzedaży krajowej w przypadku każdego objętego próbą producenta eksportującego jest reprezentatywna zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajową uznaje się za reprezentatywną, jeśli łączna wielkość sprzedaży krajowej produktu podobnego niezależnym klientom na rynku krajowym na jednego producenta eksportującego stanowi co najmniej 5 % łącznej wielkości sprzedaży eksportowej produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Na tej podstawie łączna sprzedaż produktu podobnego na rynku krajowym dokonana przez każdego objętego próbą producenta eksportującego była reprezentatywna.
- (29) Komisja następnie przeanalizowała, czy wielkość krajowej sprzedaży dokonywana przez każdego objętego próbą producenta eksportującego na jego rynku krajowym była reprezentatywna zgodnie z przepisami art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa danego rodzaju produktu jest reprezentatywna, jeżeli całkowita wielkość sprzedaży krajowej klientom niezależnym w okresie objętym dochodzeniem stanowi co najmniej 5 % całkowitej sprzedaży eksportowej do Unii. Komisja ustaliła, że w przypadku każdego objętego próbą producenta eksportującego całkowita wielkość sprzedaży krajowej wynosiła co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej do Unii.
- (30) Następnie Komisja określiła udział sprzedaży z zyskiem niezależnym klientom na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem, by móc zdecydować, czy do obliczenia wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego należy zastosować rzeczywistą sprzedaż krajową.
- (31) Wartość normalna opiera się na rzeczywistej cenie krajowej niezależnie od tego, czy sprzedaż ta jest dokonywana z zyskiem, jeżeli:
- wielkość sprzedaży produktu, sprzedawanego po cenie sprzedaży netto równej obliczonym kosztom produkcji lub wyższej od tych kosztów, stanowiła ponad 80 % całkowitej wielkości sprzedaży tego produktu; oraz
 - średnia ważona cena sprzedaży tego produktu jest równa jednostkowym kosztom produkcji lub od nich wyższa.
- (32) W tym przypadku wartość normalna była średnią ważoną cen całej sprzedaży krajowej tego produktu w OD.
- (33) W przypadku jednego z producentów eksportujących warunki, o których mowa w motywie 31, zostały spełnione, a wielkość sprzedaży z zyskiem produktu podobnego przekraczała 80 % całkowitej wielkości sprzedaży krajowej produktu podobnego. W przypadku tego producenta eksportującego wartość normalna została ustalona na podstawie rzeczywistej ceny krajowej, obliczonej jako średnia ważona cen sprzedaży krajowej ogółem.

- (34) Za wartość normalną przyjęto rzeczywistą cenę krajową produktu wyłącznie dla sprzedaży krajowej z zyskiem w OD, jeżeli:
- a) wielkość sprzedaży z zyskiem odpowiada nie więcej niż 80 % całkowitej ilości sprzedaży; lub
 - b) średnia ważona cena tego rodzaju produktu jest niższa od jednostkowych kosztów produkcji.
- (35) W odniesieniu do dwóch producentów eksportujących analiza sprzedaży krajowej wykazała, że mniej niż 80 % ich sprzedaży krajowej przyniosło zysk. W związku z tym wartość normalna dla tych dwóch producentów eksportujących została obliczona jako średnia cena ważona tylko tej sprzedaży, która przyniosła zysk.
- (36) Jedna ze stron twierdziła, że jej oddział produkujący PTA tworzy jeden podmiot gospodarczy z jej najważniejszym dostawcą surowców. Ten powiązany dostawca wypłaca również dywidendy na rzecz objętego próbą producenta PTA. Do celów obliczenia dumpingu Komisja powinna więc odliczyć zysk osiągnięty przez powiązanego dostawcę ze sprzedaży surowców na rzecz objętego próbą producenta PTA w związku z produkcją PTA. Przedsiębiorstwo obliczyło zysk, który należy odliczyć jako różnicę między ceną zakupu a całkowitym kosztem produkcji surowców.
- (37) Komisja odrzuciła twierdzenie, zgodnie z którym objęty próbą producent PTA i powiązany dostawca surowców tworzą jeden podmiot gospodarczy z następujących powodów. Po pierwsze, dochodzenie potwierdziło, że objęty próbą producent PTA nie posiada większościowego udziału w przedsiębiorstwie powiązanego dostawcy, co oznacza, że nie posiada on wyłącznych uprawnień decyzyjnych w odniesieniu do tego podmiotu. Po drugie, jako że sprzedaż surowców stanowiła w okresie objętym dochodzeniem jedynie niewielką część całkowitej sprzedaży powiązanego dostawcy surowców, nie istnieje bezpośredni związek pomiędzy marżą zysku dla surowców, a uzyskanymi dywidendami.
- (38) Po trzecie, powiązany dostawca nie sprzedaje surowców wyłącznie objętemu próbą producentowi PTA, lecz także innym klientom. Ponadto sprzedaje on także szereg innych produktów innym klientom. W związku z tym nie istnieje bezpośrednie powiązanie między sprzedażą surowców przez powiązanego dostawcę objętemu próbą producentowi PTA a dywidendami, które dostawca ten wypłaca na rzecz tego producenta.
- (39) Po czwarte, objęty próbą producent PTA nabywa surowce od powiązanego dostawcy po cenach obejmujących marżę zysku. Ceny te były zgodne z cenami, po których producent ten nabywa surowce od innych, niepowiązanych dostawców.
- (40) Po piąte, roczne sprawozdania finansowe objętego próbą producenta PTA nie są skonsolidowane ze sprawozdaniami finansowymi powiązanego dostawcy.
- (41) Na podstawie powyższych ustaleń odrzucono argument, zgodnie z którym objęty próbą producent PTA tworzy jeden podmiot gospodarczy z powiązanym dostawcą surowców. W związku z tym odsetek zysku naliczanego przez powiązanego dostawcę objętemu próbą producentowi PTA nie został odliczony od ceny zakupu.
- (42) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń dwie zainteresowane strony wyraziły wątpliwości wobec faktu, że Komisja nie zastosowała docelowego zysku w celu określenia odsetka sprzedaży z zyskiem na rynku krajowym przy ustaleniu wartości normalnej. Zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego właściwym punktem odniesienia dla rentownych transakcji są jednostkowe koszty produkcji (stałe i zmienne) powiększone o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne. Pojęcie zysku docelowego nie ma w tym kontekście znaczenia, a zatem argument ten został odrzucony.
- (43) Te same strony zapytały również, dlaczego Komisja nie przeprowadziła analizy odsetka sprzedaży z zyskiem w oparciu o dane miesięczne. Dochodzenie nie wykazało powodów, dla których analiza sprzedaży z zyskiem lub określenie wartości normalnej powinny odbiegać od standardowej metodyki, w ramach której wykorzystuje się średnią ważoną wartości normalnej na podstawie transakcji z całego okresu objętego dochodzeniem. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.2. Cena eksportowa

- (44) Producenci eksportujący objęci próbą prowadzili wywóz do Unii albo bezpośrednio do niezależnych klientów, albo za pośrednictwem niepowiązanych i powiązanych przedsiębiorstw handlowych z siedzibą poza terytorium Unii.

- (45) W przypadku gdy producenci eksportujący wywozili produkt objęty postępowaniem bezpośrednio do niezależnych klientów w Unii, cenę eksportową ustalono na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem przy jego wywozie do Unii, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (46) W przypadku gdy producenci eksportujący wywozili produkt objęty postępowaniem do Unii za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych, cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny, za którą przywieziony produkt został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym klientom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- (47) W przypadku gdy producenci eksportujący dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem za pośrednictwem niepowiązanego przedsiębiorstwa handlowego z siedzibą poza Unią, ustalono po pierwsze, że sprzedaż na rzecz niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych była rzeczywiście sprzedażą na wywóz do Unii. W takim przypadku cena eksportowa była również ceną faktycznie zapłaconą lub należną za produkt objęty postępowaniem przy jego sprzedaży na wywóz do Unii zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

3.3. Porównanie

- (48) Komisja porównała wartość normalną i cenę eksportową wybranych do próby producentów eksportujących na podstawie ceny ex-works.
- (49) W przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia rzetelnego porównania Komisja dostosowała wartość normalną lub cenę eksportową, uwzględniając różnice mające wpływ na ceny i ich porównywalność, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Dokonano korekt w odniesieniu do kosztów transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, kosztów pakowania, opłat bankowych, kosztów kredytów oraz prowizji.

3.4. Marginesy dumpingu

- (50) W przypadku producentów eksportujących objętych próbą Komisja porównała średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiedniego rodzaju produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.
- (51) Na tej podstawie średnie ważone marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)
Hanwha General Chemical Co. Ltd	3,5
Samnam Petrolchemical Co. Ltd	0,3
Taekwang Industrial Co. Ltd	0,0

- (52) Zgodnie z danymi Eurostatu pięciu współpracujących producentów eksportujących, o których mowa w motywie 7, stanowiło cały wywóz pochodzący z Republiki Korei do Unii w okresie objętym dochodzeniem, natomiast trzech objętych próbą producentów eksportujących stanowiło ponad 75 % całego wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem.
- (53) Komisja wzięła pod uwagę wysoki poziom współpracy, wysoki poziom reprezentatywności próby, o którym mowa w motywie 52 powyżej, a także fakt, że tylko w przypadku jednego z objętych próbą eksporterów margines dumpingu przekraczał poziom *de minimis*, jak określono w art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W związku z powyższym w celu stwierdzenia, czy margines dumpingu dla producentów eksportujących nieobjętych próbą był poniżej poziomu *de minimis*, ustalono średni ważony ogólnokrajowy margines dumpingu. Ustalono, że margines ten znajdował się poniżej poziomu *de minimis*, tj. poniżej 0,8 %.

- (54) Po ujawnieniu ustaleń dwie zainteresowane strony zapytały, dlaczego marginesu dumpingu ustalonego dla przedsiębiorstwa Hanwha (3,5 %) nie zastosowano do dwóch współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą. Jak wyjaśniono w motywie 53 powyżej, Komisja wzięła pod uwagę wysoki poziom współpracy, wysoki poziom reprezentatywności próby, a także fakt, że tylko w przypadku jednego z objętych próbą eksporterów margines dumpingu przekraczał poziom *de minimis*. W związku z tym Komisja uznała, że najbardziej racjonalnym sposobem oszacowania marginesu dumpingu w odniesieniu do współpracujących, ale nieobjętych próbą producentów eksportujących, a także w odniesieniu do ogólnokrajowego marginesu dumpingu, jest porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową dla producentów eksportujących objętych próbą, zgodnie z opisem powyżej. Przypomina się również, że ta sama metoda została zastosowana w podobnym przypadku w przeszłości ⁽¹⁾. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (55) Po ujawnieniu ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że istnieją różnice między koreańskimi statystykami dotyczącymi wywozu a statystykami Eurostatu dotyczącymi przywozu. Ponadto, w świetle powyższego, strona ta zakwestionowała wiarygodność danych dostarczonych przez producentów eksportujących i wykorzystanych przez Komisję w celu ustalenia marginesu dumpingu. Komisja potwierdziła, że zgodnie z ustaloną praktyką oraz, jak wyjaśniono w motywie 52 powyżej, wywóz pochodzący z Republiki Korei do Unii w okresie objętym dochodzeniem ustalono w oparciu o dane Eurostatu. Należy także przypomnieć, że, jak wyjaśniono w motywie 13 powyżej, Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do celów ustalenia dumpingu, a dane dostarczone przez producentów eksportujących zostały należycie zweryfikowane zgodnie z ustaloną praktyką. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (56) Po ujawnieniu ustaleń jedna z zainteresowanych stron przedstawiła różne hipotezy i alternatywne scenariusze dotyczące związku pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową oraz zapytała, czy zastosowanie konstruowanej ceny eksportowej i wartości normalnych na podstawie tych scenariuszy mogłoby skutkować ustaleniem innych marginesów dumpingu. Komisja przypominała, że obliczenia dotyczące dumpingu oparto na rzeczywistych zweryfikowanych danych transakcyjnych i że należy wykorzystać metodę obliczeniową określoną w art. 2 rozporządzenia podstawowego. Alternatywne scenariusze przedstawione przez tę zainteresowaną stronę nie były zgodne z rozporządzeniem podstawowym, w związku z czym zostały one odrzucone.
- (57) Ze względu na ten margines dumpingu *de minimis* dla całego państwa nie należy nakładać środków na przywóz oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Republiki Korei.

4. SZKODA, ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY ORAZ INTERES UNII

- (58) W świetle powyższych ustaleń dotyczących dumpingu przedstawianie analizy szkody, związku przyczynowego oraz interesu Unii nie jest uznane za konieczne.
- (59) Po ujawnieniu ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała uzasadnienie dla wzrostu wywozu z Republiki Korei do Unii od 2012 r. Jak wyjaśniono powyżej, w świetle ustaleń dotyczących dumpingu nie uznano za konieczne przedstawienie analizy szkody. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

5. ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (60) Zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego należy zatem zakończyć postępowanie, ponieważ stwierdzony margines dumpingu w odniesieniu do Republiki Korei nie przekracza 2 %. Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag.
- (61) W świetle powyższego Komisja uznała zatem, że postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Republiki Korei powinno zostać zakończone bez nakładania środków antydumpingowych.
- (62) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

⁽¹⁾ Patrz motywy 27–30 decyzji Komisji 2011/32/UE z dnia 19 stycznia 2011 r. kończącej postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu oczyszczonego kwasu tereftalowego i jego soli pochodzących z Tajlandii (Dz.U. L 15 z 20.1.2011, s. 22).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu oczyszczonego kwasu tereftalowego o czystości 99,5 % masy lub większej oraz jego soli, objętych obecnie kodem CN ex 2917 36 00 (kod TARIC 2917 36 00 10), pochodzących z Republiki Korei, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

DECYZJA NR 2/2015 KOMITETU STOWARZYSZENIA UE-CHILE**z dnia 30 listopada 2015 r.****zastępująca art. 12 tytułu III załącznika III do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony, dotyczący transportu bezpośredniego [2017/958]**

KOMITET STOWARZYSZENIA UE-CHILE,

uwzględniając Układ ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony ⁽¹⁾, w szczególności art. 38 załącznika III,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 12 tytułu III załącznika III do Układu ustanawiającego stowarzyszenie pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony („Układ”) stanowi, że preferencyjne traktowanie dotyczy tylko dóbr spełniających wymagania załącznika III, które są transportowane bezpośrednio między Republiką Chile („Chile”) i Unią Europejską.
- (2) Od momentu wejścia w życie Układu Chile i Unia Europejska zawarły szereg umów regulujących kwestie handlowe, które dają podmiotom gospodarczym możliwość dostosowania swoich strategii eksportu w celu zmniejszenia kosztów i skuteczniejszego reagowania na popyt rynkowy.
- (3) Chile i Unia Europejska postanowiły dokonać zmian w art. 12 tytułu III załącznika III do Układu, aby zapewnić podmiotom gospodarczym większą elastyczność.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 12 tytułu III załącznika III dotyczący transportu bezpośredniego zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie 90 dni po dacie ostatniego powiadomienia, w którym strony informują o zakończeniu niezbędnych wewnętrznych procedur prawnych.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2015 r.

W imieniu Komitetu Stowarzyszenia UE-Chile

Edgardo RIVEROS

Roland SCHAEFER

Wiceminister spraw zagranicznych, Republika Chile

Zastępca dyrektora zarządzającego ds. Ameryk, ESDZ

⁽¹⁾ Dz.U. L 352 z 30.12.2002, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

„Artykuł 12

Transport bezpośredni

1. Preferencyjne traktowanie przewidziane w Układzie dotyczy wyłącznie produktów spełniających wymagania niniejszego załącznika, które są transportowane bezpośrednio między Unią Europejską a Chile. Produkty mogą jednak być transportowane przez inne terytoria, gdzie mogą być przeładowywane lub czasowo składowane, pod warunkiem że pozostają pod nadzorem organów celnych w państwie tranzytu lub składowania i że nie są poddawane innym czynnościom niż dodawanie lub przymocowywanie znaków, etykiet lub pieczęci; wyładunek; ponowny załadunek; podział przesyłek lub wszelkie czynności mające na celu zachowanie ich w dobrym stanie.

2. Wymogi ust. 1 uznaje się za spełnione, chyba że organy celne mają powody, by przyjąć przeciwne domniemanie. W takich przypadkach organy celne mogą zażądać od importera udokumentowania zgodności, którą należy udowodnić za pomocą wszelkich odpowiednich środków, włącznie z umownymi dokumentami przewozowymi w rodzaju listu przewozowego, albo też dowodami faktycznymi lub materialnymi, jak oznakowanie lub numeracja opakowań lub jakiegokolwiek inne dowody związane z samymi towarami.”

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 139 z dnia 30 kwietnia 2004 r.)

(Polskie wydanie specjalne 2004, rozdział 3, tom 45)

1. Strona 33, załącznik III sekcja I rozdział III pkt 2:
zamiast: „2. [...] w różnym czasie oraz tak, aby opakowania [...]”;
powinno być: „2. [...] w różnym czasie lub w taki sposób, aby opakowania [...]”;
2. Strona 37, załącznik III sekcja I rozdział VII pkt 5:
zamiast: „5. [...] w różnym czasie oraz tak, aby opakowania [...]”;
powinno być: „5. [...] w różnym czasie lub w taki sposób, aby opakowania [...]”;
3. Strona 39, załącznik III sekcja II rozdział III pkt 1 lit. b):
zamiast: „b) [...] w różnym czasie oraz tak, aby opakowania [...]”;
powinno być: „b) [...] w różnym czasie lub w taki sposób, aby opakowania [...]”;
4. Strona 44, załącznik III sekcja V rozdział I pkt 2:
zamiast: „2. [...] w różnym czasie oraz tak, aby opakowania [...]”;
powinno być: „2. [...] w różnym czasie lub w taki sposób, aby opakowania [...]”;

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1088 z dnia 3 lipca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1321/2014 w odniesieniu do złagodzenia wymagań dotyczących procedur obsługi technicznej statków powietrznych lotnictwa ogólnego

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 176 z dnia 7 lipca 2015 r.)

1. Strona 5, art. 1 pkt 3 lit. c) – art. 8 ust. 6 lit. b):
zamiast: „sertyfikaty”,
powinno być: „certyfikaty”;
2. Strona 8, załącznik I pkt 4 ppkt (ii) – załącznik I pkt M.A.302 lit. i) pkt 2 tiret siódme subtiret pierwsze sub-subtiret siódme oraz subtiret drugie sub-subtiret szóste:
zamiast: „awionika”,
powinno być: „elektronika lotnicza”;
3. Strona 8, załącznik I pkt 4 ppkt (ii) – załącznik I pkt M.A.302 lit. i) pkt 2 tiret siódme subtiret pierwsze sub-subtiret ósme oraz subtiret drugie sub-subtiret siódme:
zamiast: „zespół silnikowy”,
powinno być: „zespół napędowy”;

4. Strona 19, załącznik I pkt 19 – załącznik I dodatek V formularz „Zakres zatwierdzenia organizacji obsługi technicznej” otrzymuje brzmienie:

”Strona 2 z 2

ZAKRES ZATWIERDZENIA ORGANIZACJI OBSŁUGI TECHNICZNEJ
[MAINTENANCE ORGANISATION APPROVAL SCHEDULE]

Numer: [KOD PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO (*)].MF.XXXX

Organizacja: [NAZWA I ADRES PRZEDSIĘBIORSTWA]

KLASA	KATEGORIA	OGRANICZENIA
STATKI POWIETRZNE (**)	(***)	(****)
	(***)	(****)
SILNIKI (**)	(***)	(***)
	(***)	(***)
PODZESPOŁY INNE NIŻ KOMPLETNE SILNIKI LUB POMOCNICZE ŹRÓDŁA ZASILANIA (**)	(***)	(***)
	(***)	(***)
	(***)	(***)
	(***)	(***)
	(***)	(***)
	(***)	(***)
USŁUGI SPECJALISTYCZNE (**)	(***)	(***)
	(***)	(***)

Zakres niniejszego zatwierdzenia jest ograniczony do wyrobów, części i urządzeń oraz czynności wskazanych w sekcji dotyczącej zakresu prac zatwierdzonego podręcznika organizacji obsługi technicznej.

Numer podręcznika organizacji obsługi technicznej:

Data pierwotnego wydania:

Data ostatniej zatwierdzonej zmiany: Zmiana nr:

Podpisano:

W imieniu właściwego organu: [WŁAŚCIWY ORGAN PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO (*)]

Formularz 3-MF EASA wydanie 3

(*) Lub EASA, jeśli właściwym organem jest EASA

(**) Wykreślić, jeśli organizacja nie jest zatwierdzona.

(***) Uzupełnić przez podanie odpowiedniej kategorii i ograniczenia.

(****) Należy uzupełnić właściwe ograniczenie oraz określić, czy uprawnia się do wydawania zaleceń i poświadczeń przeglądu zdatności do lotu (możliwe wyłącznie w przypadku statków powietrznych ELA1 niewykonujących operacji zarobkowych, jeżeli organizacja wykonuje przegląd zdatności do lotu jednocześnie z rocznym przeglądem ujętym w programie obsługi technicznej).”.

5. Strona 24, załącznik II pkt 8 – załącznik II dodatek III formularz „Zakres zatwierdzenia organizacji obsługi technicznej” otrzymuje brzmienie:

”Strona 2 z 2

ZAKRES ZATWIERDZENIA ORGANIZACJI OBSŁUGI TECHNICZNEJ
[MAINTENANCE ORGANISATION APPROVAL SCHEDULE]

Numer: [KOD PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO (*)].145.[XXXX]

Organizacja: [NAZWA I ADRES PRZEDSIĘBIORSTWA]

KLASA	KATEGORIA	OGROANICZENIA	OBSŁUGA HANGAROWA [BASE]	OBSŁUGA LINIOWA [LINE]
STATKI POWIETRZNE (**)	(***)	(****)	[TAK/NIE] (**)	[TAK/NIE] (**)
	(***)	(****)	[TAK/NIE] (**)	[TAK/NIE] (**)
SILNIKI (**)	(***)	(****)	[TAK/NIE] (**)	[TAK/NIE] (**)
	(***)	(****)	[TAK/NIE] (**)	[TAK/NIE] (**)
PODZESPOŁY INNE NIŻ KOMPLETNE SILNIKI LUB POMOCNICZE ŹRÓDŁA ZASILANIA (**)	(***)	(***)		
	(***)	(***)		
	(***)	(***)		
	(***)	(***)		
	(***)	(***)		
	(***)	(***)		
USŁUGI SPECJALISTYCZNE (**)	(***)	(***)		
	(***)	(***)		

Niniejszy zakres zatwierdzenia ogranicza się do wyrobów, części i urządzeń oraz czynności wskazanych w sekcji dotyczącej zakresu prac zatwierdzonej charakterystyki organizacji obsługi technicznej.

Numer charakterystyki organizacji obsługi technicznej:

Data pierwotnego wydania:

Data ostatniej zatwierdzonej zmiany: Zmiana nr:

Podpisano:

W imieniu właściwego organu: [WŁAŚCIWY ORGAN PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO (*)]

Formularz 3-145 EASA Wydanie 3.

(*) Lub EASA, jeśli właściwym organem jest EASA.

(**) Wykreślić, jeśli organizacja nie jest zatwierdzona.

(***) Uzupełnić przez podanie odpowiedniej kategorii i ograniczenia.

(****) Należy uzupełnić właściwe ograniczenie oraz określić, czy uprawnia się do wydawania zaleceń i poświadczeń przeglądu zdatności do lotu (możliwe wyłącznie w przypadku statków powietrznych ELA1 niewykonujących operacji zarobkowych, jeżeli organizacja wykonuje przegląd zdatności do lotu jednocześnie z rocznym przeglądem ujętym w programie obsługi technicznej).”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL